

По улица Московска съненъ
вървя, до менъ една жена
върви и погледа ѝ мълнии
изпраща въ тая тишина.

Априлъ. Земята ври отъ сладость,
паважа влаженъ тукъ блести
и нейната цъфтяща младость
подъ тънкия воалъ не спи.

Тя вика безднитѣ засиѣжени
да потопи горяща плътъ.
Върви, сънува съсъ премреженъ
гледъ дивния мигъ на грѣха.

Но азъ се спирамъ, тихъ и кротъкъ,
и примиренъ си мисля самъ:
една жена разби живота ми,
за тазъ не искамъ и да знамъ.

Коя е тя? Надъ нея падна
единъ дълбокъ и синкавъ здрачъ,
стъмни се, а сега е пладне
и въ улицата пѣй носачъ.

Отмина. Топълъ дъждъ затрака.
Надъ мене слѣзе вечеръта.
Стояхъ и дълго въ мрака чакахъ,
да дойде тя, като мечта.